

nale Grundskyld og Aldersrenten, men ogsaa paa, at Banklovforslaget har taget vide Hensyn til den Kritik, der bl. a. fra vort Partis Ordfører blev fremsat, og at formentlig ogsaa et Forslag som Priskontrolforslaget vil vise Hensyntagen til tilsvarende Kritik.

Naar derfor Venstres ærede Ordfører udtaler, at denne Politik, som Regeringen fører, vil blive resultatløs, at det vil blive en vegeerende Tilværelse for Regeringen, som den ærede Ordfører betegnede ved et tysk Ord, saa kan dette kun skyldes Forventning om, at Folketingets Politik midlertidigt vil standses af Landstinget, altsaa at Venstre i Landstinget vil stille sig saaledes, at der ikke kommer noget Resultat ud af denne Forhandling. Hvis dette skulde være rigtigt, saa vilde det betyde, at Venstre gør Konservatismens Fejl om igen og bygger sin Politik ikke paa Folketinget og sin Stilling heri, men paa sin Stilling i Landstinget, og end ikke som de Konservative i sin Tid paa et Landstingsflertal, der var stærkt, stærkt ved Privilegier, som det næsten syntes umuligt at fjerne, men paa et Landstingsflertal, hvis Tilfældighed blev tilkendegivet ved det sidste Landstingsvalg. Jeg vil nu heller ikke tro, at Venstre som Helhed kunde ønske, at Valget ved Valgperiodens Udløb skulde komme til at foregaa paa Grundlag af fire Aars Modstand mod alt for mange af de Opgaver, som Befolkningen venter løst.

I Drøftelsen af Regeringens almindelige Stilling er nogle af Talerne kommet ind paa Regeringens almindelige Administration, noget, som har været Genstand for talrige Angreb i den forløbne Sommer, og hvoraf et behersket Ekko har lydt ved denne Debat. Jeg vil om disse Angreb sige, hvad jeg har sagt ude i Landet, at det forekommer mig, at de to oppositionelle Partier har gjort et stort Væsen af mange smaa Ting og ofte paa smaalig Maade. Dette betyder ikke, at vi finder, at Regeringens Administration er lydefri — hvilken Regering er vel det? Vi kunde ønske noget mere Fasthed og Enhed i Regeringens Administration. Naar saaledes den højtærede Ordfører for Venstre har skildret det socialdemokratiske Ministeriums Tendens overfor Embedsmændene som at være disses Tyranner, saa forekommer det mig, at visse Ministre synes at have strenge Herrer der, hvor de sidder. Spørgsmaalet om Embedsmændenes og Ministrenes Forhold til hinanden har været Genstand for en udførlig Udtalelse af det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, hvori mange sunde Betragtninger

er kommet frem. Der kan slet ikke være noget Ønske om, at Embedsmændene, hverken den almindelige Embedsstand eller de Embedsmænd, der staa nærmest ved Ministrenes Side, skulde indrette deres Anskuelse efter de vekslende Ministerier. Det vilde føre til højst ubehagelige Forhold. Ved det nordiske administrative Møde var der en Taler, som sagde om den norske Administration, at ved hvert Ministerskifte skiftede Departementet Farve — han blev nu meget stærkt modsagt fra anden Side. Men en saadan Farveskiftning, noget, der vilde skabe et kamæleonisk Skær over Administrationens Ledelse, var meget lidet ønskeligt. Ingen Minister er tjent med at have Mænd ved sin Side, som taler ham efter Munden; tværtimod, Ministre, som har en Mening, kan kun ønske, at Mænd, som har en anden Mening, siger denne deres Mening; den har godt af at gennemgaa en saadan Prøvelse, om den kan staa for en Kritik, og der kan ogsaa tiltrænges Korrektion paa mange Omraader, hvor Ministeren kommer ind paa Forhold, som ikke er ham bekendt fra det almindelige politiske Liv. Altsaa, de af det ærede Medlem Hr. N. Neergaard fremsatte Anskuelse var i mange Henseender sunde, og jeg vilde ønske, at saadanne Meninger blev fastholdt med Kontinuitet af alle Partier under alle vekslende Regeringer. Men jeg er ikke ganske sikker paa, om Partiet Venstres Stilling til en Venstreministers Konflikt med Embedsmænd af konservativ Farve eller radikal Farve eller socialdemokratisk Farve vilde medføre den ubetingede Stilling-Tagen for Embedsmanden mod Ministeren, som i dette Tilfælde har fundet Sted, og jeg tillader mig ogsaa at bringe i Erindring, at det var den sidste Venstregering, som fjernede fra Statstjenesten en højt fortjent Embedsmand, nemlig den daværende Arbejdsløshedsinspektør, hvis Anskuelse ikke faldt sammen med den daværende Regering, for at søge sig en Raadgiver nærmere ved sin Side. I det Tilfælde, her er talt om, er der ikke Tale om at fjerne en Embedsmand, men om at ændre Forholdene vedrørende en Bistilling, han har. Nu — en endelig Stilling til, hvad der er foregaaet ved den Lejlighed, vil jeg for mit Vedkommende opsætte at tage, indtil den højtærede Undervisningsminister har fremstillet Sagen i Anledning af det ærede Medlem Hr. N. Neergaards Tale — Ministeren har jo været inde paa det kort ved en anden Lejlighed. Men det forekommer mig, at man allerede har Lov til at sige, at *det* i alle Tilfælde er utilbørligt,